

Прощавай!

Ето вече цѣль день какъ оплаква своята другарка . . . Жалниятъ гласецъ високо, високо се издига, а вѣтрѣтъ далече го отнесе . . . Наведе глава, умилно погледне мъртвия трупѣ и отново издигне очи и почне тѣжни пѣсни да пѣе. Пѣснитѣ излизатъ ту високи, ту низки . . . Тѣ приличатъ на майчиния плачъ прѣдъ мъртвото тѣло на рожбата ѝ . . .

Скрѣбътъ е голѣма . . . Той не иска да се раздѣли съ своята другарка. Слѣдъ тѣжната пѣсенъ, отпустне глава върху студеното тѣло и дълго почива . . . Отъ жалъ и умора *вѣрниятъ другаръ* заспива. Сънува той сладъкъ сънь:

„Хвърчатъ високо, високо въ небесата и двамата отведнѣжъ се спуснатъ на земята. Кльвнатъ зрънца, червейчета и пакъ се издигатъ на високо. Послѣ кацнатъ на зелено клонче и весело запѣватъ . . .